नरेन्द्रसिंह कपटं नवोढुं त्वमिहार्हसि । वरं कूपशताद्वापी वरं वापीशतात्क्रतुः । वरंक्रतुशतात्पुत्रः सत्यं पुत्रशताद्वरं ।
अश्वमेधसहस्रञ्च सत्यञ्च तुलया धृतं । अश्वमेधसहस्राद्धि सत्यमेव विशिष्यते । २०९५
सर्व्ववेदाधिगमनं सर्व्वतीर्थावगाहनं । सत्यञ्च वचनं राजन्समं वास्याच्चवा समं ।
नास्ति सत्यसमो धर्म्मो न सत्याद्विद्यते परं । नहि तीव्रतरं किञ्चिदनृतादिह विद्यते ।
राजन्सत्यं परं ब्रह्म सत्यञ्च समयः परः । मा त्याक्षीः समयं राजन्सत्यं सङ्गतमस्तु ते ।
अनृते चेत्प्रसङ्गस्ते श्रद्दधासि नचेत्स्वयं । आत्मना हन्त गच्छामि त्वादृशे नास्ति सङ्गतं ।
ऋतेऽपित्वयि दुष्यन्त शैलराजावतंसिकां । चतुरन्तामिमामुर्वीं पुत्रो मे पालयिष्यति । २१००

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एतावदुक्त्वा राजानं प्रातिष्ठत शकुन्तला । अथान्तरीक्षात् दुष्यन्तं वागुवाचाशरीरिणी । ऋत्विक् पुरोहिताचार्य्यैर्म्मन्त्रिभिश्च वृतं तदा ।
भस्त्रा माता पितुःपुत्रो तेन जातः स एव सः । भरस्व पुत्रंदुष्यन्त माऽवमंस्थाः शकुन्तलां ।
रेतोधाः पुत्र उन्नयति नरदेव यमक्षयात् । त्वञ्चास्य धाता गर्भस्य सत्यमाह शकुन्तला ।
जाया जनयते पुत्रमात्मनोऽङ्गं दिधाकृतं । तस्माद्भरस्व दुष्यन्त पुत्रं शाकुन्तलं नृप ।
अभूतिरेषा यत्यक्ता जीवेज्जीवन्तमात्मजं । शाकुन्तलं महात्मानं दौष्यन्तिं भर पौरव । २१०५
भर्त्तव्योऽयं त्वया यस्मादस्माकं वचनादपि । तस्माद्भवत्वयं नाम्ना भरतो नाम ते सुतः ।
तच्छ्रुत्वा पौरवो राजा व्याहृतं त्रिदिवौकसां । पुरोहितममात्यांश्च सम्प्रहृष्टोऽब्रवीदिदं ।
शृण्वन्त्वेतद्भवन्तोऽस्य देवदूतस्य भाषितं । अहं चाप्येवमेवैनं जानामि स्वयमात्मजं ।
यद्यहं वचनादेव गृह्णीयामि स्वमात्मजं । भवेद्धि शङ्को लोकस्य नैवशुद्धो भवेदयं ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ तं विशोध्य तदा राजा देवदूतेन भारत । हृष्टः प्रमुदितश्चापि प्रतिजग्राह तं सुतं । २११०
ततस्तस्य तदा राजा पितृकर्म्माणि सर्व्वशः । कारयामास मुदितः प्रीतिमानात्मजस्य ह ।
मूर्द्ध्नि चैनमुपाघ्राय सस्नेहं परिषस्वजे । सभाज्यमानो विप्रैश्च स्तूयमानश्च वन्दिभिः ।
स मुदं परमां लेभे पुत्रसंस्पर्शजां नृपः । ताञ्चैव भार्य्यां दुष्यन्तः पूजयामास धर्म्मतः । अब्रवीच्चैव तां राजा सान्त्वपूर्व्वमिदं वचः ।
कृतो लोकपरोक्षोऽयं सम्बन्धोऽयं त्वया सह । तस्मादेतन्मया देवि त्वच्छुद्ध्यर्थं विचारितं ।
मन्यते चैव लोकस्ते स्त्रीभावान्मयि सङ्गतं । पुत्रश्चायं कृतो राज्ये मया तस्माद्विचारितं । २११५
यच्च कोपितयाऽत्यर्थं त्वयोक्तोऽस्म्यप्रियं प्रिये । प्रणयिन्या विशालाक्षि तत्क्षान्तं ते मया शुभे ।
तामेवमुक्त्वा राजर्षिर्दुष्यन्तो महिषीं प्रियां । वासोभिरन्नपानैश्च पूजयामास भारत ।
दुष्यन्तस्तु तदा राजा पुत्रं शाकुन्तलं तदा । भरतं नामतः कृत्वा यौवराज्येऽभ्यषेचयत् ।
तस्यतत्प्रथितं चक्रं प्रावर्त्तत महात्मनः । भास्वरं दिव्यमजितं लोकसन्त्रादनं महत् ।
स विजित्य महीपालांश्चकार वशवर्त्तिनः । चचार च सतां धर्म्मं प्राप चानुत्तमं यशः ।
स राजा चक्रवर्त्यासीत्सार्व्वभौमः प्रतापवान । ईजे च बहुभिर्यज्ञैर्यथा शक्रो मरुत्पतिः । २१२०